

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

Lo que s'imposa, en virtut del mal exemple

Una manifestació en pro del sant matrimoni, davant de cal Bisbe

El joc dels disbarats

Al Congrés ha acabat el debat sobre la situació de Barcelona. I ha acabat d'una manera extravagant. Es tractava de saber si havia de continuar-se o de rectificar-se la política del Governador civil, senyor Martínez Anido. I ha resultat que la discussió parlamentària ha servit per a resoldre el plet de la jefatura del partit conservador.

Es aquest un de tants casos en que els polítics de Madrid juguen al divertit joc dels disbarats. Què s'ha de fer a Barcelona? preguntaven les oposicions. I la majoria respon: El jefe del partit conservador ha d'ésser el senyor Allendesalazar.

Ve't aquí la única conseqüència dels discursos parlamentaris que s'han pronunciat darrerament. L'home del nom persa, el senyor Allendesalazar, amb un vulgar discurs, ha guanyat la partida a don Antoni Maura. Mentre En Maura torna a les seves soletats, el senyor Nabucodonosor, o Allendesalazar, guanya la carrera d'obstacles de la jefatura del partit. Així es veu clarament que la qüestió de Barcelona només ha servit de mingo per a la carambola del senyor Allendesalazar, ajudat eficaçment pels altres prohoms conservadors, als quals inquietava la possible ressurrecció d'En Maura. Després de servir de mingo als terroristes, Barcelona serveix de la mateixa trista cosa als polítics de Madrid. Ells juguen el joc dels disbarats a la mateixa hora en que peten pels nostres carrers els trets de les pistoles homicides.

LA VAGA ANGLESA

eu's] aquí un moviment obrer, absolutament oposat a la concepció sindicalista espanyola. Gairebé ni un atemptat, gairebé ni un sabotatge, gairebé cap violència en l'enorme extensió de les mines. I, no obstant, mai ha esclatat a Anglaterra vaga com l'actual. La perdran o la guanyaran; s'arribarà, tal volta com altres vegades, a una transacció; però la força obrera, articulada i movent-se dins de la legalitat, haurà conseguit una bel·ligerància absoluta. Enfront d'ella, contra d'ella, ha estat decretada la mobilització de les reserves i la mobilització civil de les organitzacions anti-vaguistes.

Ara se parlarà d'intervencions russes en la vaga, i fins d'influències alemanyes, però la realitat és que els minaires s'han mogut per finalitats exclusivament professionals, per causes que no són imprevisibles, sinó que obeeixen a un llarc procés, que el Govern britànic no ha sabut desvirtuar; ans al contrari, les ha afavorides. Tant, que els minaires sostenen que més que de vaga el seu moviment és un *lock-out*. Els propietaris de les mines anaven a rebaixar els salaris un cinquanta per cent, i el Govern que havia de mantenir el seu control sobre la producció minaire fins a l'agost, control que hauria permès la continuació dels vells salaris, l'ha derogat, cessant a finals de març. Aleshores, els minaires han anat a la vaga, demanant la fixació d'un salari nacional, mitjançant una revisió de la producció, que fixi els beneficis totals. Els propietaris s'han negat a tota conciliació, i la vaga ha esclatat.

I la vaga—escrivim el dia 14—s'extendrà a la Triple Aliança, als carrilaires i als obrers de transports marítims. En total, un milió i mig d'obers. An aquesta suma afegim els metalúrgics parats per la crisi carbonaire, que ascendeixen ja a trenta mil, número que a final de mes, si persisteix la vaga, arribarà a un milió. És a dir, tota la vida nacional deturada. L'Anglaterra sense carbó, sense vaixells, sense carrils i sense fum.

Què esdevindrà? El *Labour Party* té tanta força, que més d'una vegada s'ha parlat del seu adveniment al poder. Frank Hodges, el secretari de la Federació de Minaires, parla amb un esquer orgull de rei: «La guerra està declarada i el govern no deu esperar quartel de mi.» I Lloyd George respon: «El govern emprarà contra els vaguistes tots els seus medis.» La declaració de guerra és terminant i la lluita de classes mai havia arribat a esclatar a Anglaterra ni tan rencuniosa ni tan precisa. Fins la monarquia, sempre respectada, ha estat posada en plet. Robert Williams ha declarat: «Sa Majestat britànica pot

signar totes les proclamacions que vulgui, car el *Labour Party* resta confiat en la majestat del seu poder sobirà.»

La vella Anglaterra trontolla. La seva classe directora ha estat intel·ligent, però no ha estat justa. Crea la llibertat, però no pas la fraternitat ni l'equitat. I és de les mateixes negres entranyes d'Anglaterra que surt l'acusació de la seva impietat i també de la seva incapacitat.

PARADOX

Paradís o presiri?

No sabem el que passa a Rússia, es deia temps enrera. Això ho deien principalment els mandres d'esperit, acostumats a jutjar només les coses i les qüestions ben aclarides i ben mastegades. Amb una mica de perspicàcia i amb una altra mica d'esforç mental, es podia saber quina era la situació de Rússia sota el règim bolxevic. Entre mig de les ombres, saltaven espurnes reveladores. En mig de les informacions contradictòries, es podia obrir la veritat.

Posteriorment, la claror ha anat fent-se. En els darrers mesos, els documents oficials dels Soviets i les enquestes dels delegats socialistes i obreristes de diversos països del món, han aportat tots els elements de judici necessaris per a fallar el plet. Qui a hores d'ara estigui encara indecis, és que té els llims per domicili perpetu.

Aqueixa gran claror reveladora que ha fet veure la Rússia soviètica tal com és, omple els informes dels delegats espanyols que anaren a Rússia. Per a molta gent espanyola, les declaracions i afirmacions d'En Ferrán de los Rios i de l'Anguiano han constituït una sorpresa sensacional. Les coses que explica el primer tenen una importància de primer ordre. Però ha fet fortuna, sobre tot, una frase de l'altre delegat, Daniel Anguiano, qui ha confessat que a Rússia s'experimenta la sensació de viure en un presiri. I com que l'Anguiano ha estat presitari, és en aquest punt un vot de qualitat.

Paradís o presiri? Un any enrera, es podia comprendre el dubte dels pocs informats, dels que no saben on són quan llegeixen afirmacions contradictòries. Avui, el dubte ja no té raó d'ésser. Allò no és un paradís. Allò és un presiri.

No ho diuen solament En Ferrán de los Rios i l'Anguiano. Ho diuen amb altres paraules, els delegats laboristes anglesos, els delegats socialistes i sindicalistes italians, els delegats socialistes txeco-eslovacs, els delegats dels socialistes independents alemanys, els obrers alemanys que anaren a treballar a la Rússia soviètica creient de bona fe que era un paradís i que en fugiren quan comprovaren que era un presiri.

El camí de Rússia és, per als obrers, el camí errat. El camí de Moscou és, geogràficament, el camí d'Àsia i, històricament, el camí de les edats primitives. I això no vol dir que el règim occidental sigui bo, ni que el proletariat hagi de renunciar a les seves reivindicacions. Vol dir que cal anar per camins diferents.—FULMEN

No ho entenem

En una botiga de calçat hi hem vist uns grossos lletrers anunciant una formidable rebaixa de preus. Segons canten aquelles lletres majúscules, els preus de venda són més baixos que els preus de fàbrica.

Animats per l'anunci, hi hem entrat a comprar-nos un parell de botes i ens en han acanat quaranta pessetes.

Nosaltres sabem que el preu dels cuirros en pell és més baix que abans de la guerra i que la sola s'ha arribat a fer a tres pessetes el quilo; ens consta que les pells de cabra i de vedell van, en pell, a cap diner i que la pell d'empènner, treballada, està a qualsevol preu.

Com que un calçat igual al adquirit, de fabricació ibisenca, l'havíem comprat fa sis o set anys a dotze pessetes, hem volgut esbrinar on s'havia quedat aquell rastre de vintivuit pessetes que nosaltres havíem pagat d'augment i hem procedit a la consegüent enquesta.

A cal magatzemista de cuirros no hi hem trobat ni un centim. An ell no se'l pot culpar del preu car del calçat, puix ven els cuirros i les pells en pell a preus irrisoris.

A cà'l blanquer i a cà'l pellaire no hi hem trobat més que llàgrimes. Venen la sola i els peus al preu que vol el comprador que hi va amb els quartos als dits. I ni regalant-les poden treure's del damunt les existències que tenen.

Un treballador d'Ibiza ens ha jurat que la mà d'obra no'n té la culpa. Ells treballen a poca diferència pel mateix preu que abans de la guerra i, girant-se les butxaques del revés, ens ha ensenyat que no hi portava cap d'aquelles vintivuit pessetes de la diferència.

El fabricant de calçat ens ha jurat que no guanya cap diner i que està decidit a tancar la fàbrica abans la seva ruïna no sigui completa. Tampoc en l'indústria de fabricació del calçat s'hi troba rastre de les vintivuit pessetes.

Hem tornat a la botiga del revenedor que ens va vendre el parell i al fer-li avinent el resultat de la nostra enquesta, ens ha jurat per la salut de les seves dependents, que amb la vaga de compradors, i la gran rebaja de preus, ell encara perd diners en el seu negoci.

El resultat és que en un parell de sabates que abans ens costava dotze pessetes i que avui n'hem pagat quaranta, tothom hi ha perdut diners.

No ho entenem.

JEPH DE JESPU

Quan un Sant està de pega...

Un incident qual origen no ha pogut esbrinar-se, motivà el que es declarés foc a l'altar que Sant Antoni té a l'església de Sant Agustí. Veu a ésser, per a dir-ho d'una manera gràfica, com si s'encengués un pis i prenguessin les flames en la cambra d'un rellogat. L'amo de l'estança, en aquest cas Sant Agustí, hò, per ara. Rebi la nostra més sincera i expressiva enhorabona.

L'altar de Sant Antoni, sortí del tripijoc amb averies greus. Tant que's diu si hi haurà necessitat de bastir-lo de nou. Indubtablement s'apel·larà amb aital motiu a la generositat de les ànimes piadoses, sense comptar lo que els partidaris de la víctima inguin a bé el fer particularment. Celebrem que tot vagi com una seda i que a mitjans de juny, en que s'escau la festa del perjudicat, pugui aquest presentar-se davant de la clientela amb una instal·lació nova i decorosa. Fet i fet, costa avui dia molt menys construir un altar, que trobar pis. Si en comptes d'ésser Sant, sigüés l'interessat un particular, veuria el pa que s'hi dona, amb lo de cercar acomodo.

La *Veu de Catalunya* digué que havia ocorregut el succés a quarts de tres de la matinada. No és exacte. Es veu que no deu

ésser Sant Antoni correligionari de *La Veu*. D'altra manera, l'orgue regionalista s'hauria apressat a rectificar l'extrem importantíssim de l'hora, cosa que no ha fet encara, a desgrat dels quatre o cinc dies transcorreguts des del en que tingué lloc la desgràcia.

Esclatà el foc a primera hora de la tarda, en ocasió en que no hi havia al temple ni les beates adscrites a cada església de les moltes que romanen escampades per la ciutat. Aquesta circumstància, de la que ens felicitem, estalvia el desori que s'hauria promogut, de tenir lloc la desgràcia en hora habil. Ultra el pànic, la punyida consegüent.

Punyida dolorosa, tota vegada que segons noves pervingudes a nosaltres a darrera hora, no és sols l'altar lo que hi haurà necessitat de construir totalment. El propi Sant Antoni, sortí del pas—un mal pas—poc menys que carbonitzat.

Es dir, que no és ja l'instal·lació a seques, lo que caldrà embestir de dret, sinó arbitrar el medi de substituir l'imatge.

Amb lo cara que està la fusta...

ALEMANYA

(DIU QUE NO POT PAGAR...)

I potser tingui raó...
Alemanya, avui, és pobra,
però això no fora res;
el mal és que's troba sola,
després de son crim monstruós
que li ha portat la deshonra.

Alemanya es queixa hi diu:
que la suma fabulosa
que volen cobrà els aliats,
no la pot pagar el poble...

Pot ésser vritat això...

Alemanya, victoriosa,
hauria estat exigent,
més que's que ara amb dret l'amorren.

...No ha existit l'impunitat
mai al món, en certes obres.

A Alemanya, lo que feu,
no pot perdonar-li l'home;
portà la misèria al món
i sembrà l'odi en tal forma,
que avui és tot l'univers
una desgràcia espantosa...

Amb son deliri insensat
de volguer dominar pobles,
no per la força del dret,
sinó pel dret de la força,
se troba en tal situació,
que ni el cel la farà bona.

Pert sa llar, l'home dement;
un home, boig, pert son poble.

Qui fa mal l'ha de pagar
diuen bon sentit i lògica...

Els alemanys no són tots
culpables de la hecatombe,
però sí estan condemnats
a penes reparadores,
per origen, per co-autors,
del mal que'l món sempre plora.

Tot lo que viuen d'ençà
d'eixa guerra tant ruïnosa
per ells provocada, és sort.

No són dignes de sa sombra...

El poble alemany, si viu,
és que'l món encar perdona...

ANDRESITO

Una campanya estroncada

Quan el governador de Barcelona va publicar aquells cartelllets cominant als fumadors amb que s'abstinguessin de fumar en l'interior dels teatres, si no volien pagar grosses multes, rebérem nosaltres la impressió de que's tractava de donar fi a una de les costums més barroeres del nostre poble.

La higiene i l'economia demanaven, feia temps, aquella mida de rigor, més impròpia i més incivil en els actuals temps de cues als estancs i d'immobilitat en els preus exagerats de les subsistències. Ignorem el motiu oficial pel qual va acabar-se la persecució dels fumadors imperterrits, gens respectuosos amb els demés, burletes de la salut pròpia i l'agena.

Recordem la sorpresa rebuda al teatre en descobrir alguns espectadors amb el cigar a la boca. Astorats, avisàrem a un veí, el qual feu una mueca, i continuà infestant el clos amb les pestilentes emanacions d'un caliquenyo de mala llei.

A fur de sincers i d'enemics de molestar al pròxim en sitis que no són de ningú, per ésser de tothom, hem de lamentar l'estronecament d'aquella campanya de conveniència pública, d'aquella mida cridada a produir un fort ingrés de multes, que, utilitzat degudament, hauria pogut traduir-se de rebot en alguna obra d'alivi, a la realització d'un benefici ciutadà.

Així com el senyor Martínez Anido ha trobat l'obstacle més poderós en matèria de rebaixa d'articles de primera necessitat en els agavelladors poderosos, no atrevint-se, o no siguent-li possible vèncer-los, a pesar de la fortalesa que dona el càrrec per ell desempenyat, cal suposar que també li ha sigut impossible sortir amb la seva tocant a la prohibició de fumar en els llocs tancats, per culpa de la classe de fumadors que tenen quartos i bones amistats altes.

Es una llàstima, per no dir una vergonya, que quan tants il·lusos es creuen estar a les portes d'una total redempció comuna, que'ns hi acostàrem bon tros més si s'acabés la bogeria de matar, per un tres i no res, una pinya infame, un bloc fastigós del privilegi que detestem amb tota l'ànima, paralitzi tota acció necessària, resclosi tota mida de justícia, de Progrés, de sanitat pública.

Constatem un fet, aplaudim un bon intent, lamentem un fracàs, creguts de que fer això no és tocar el bombo, i menys encara aplaudir procediments aspres que la censura no ens deixaria esmentar amb aquella amiplària que nosaltres voldriem.

J. COSTA I POMÉS

Com el gat amb la rata

Lo que venen fent els senyors jutges amb el nostre amic Angel Samblancat se sembla molt a lo que fan els gatets amb les innocents rates: jugar-hi despiadadament; agafar-lo per a deixar-lo anar; deixar-lo anar per a agafar-lo altra vegada.

Ara mateix, un cop deslliurat, a Madrid, de l' injusta detenció amb motiu de lo d'En Dato, vé a Barcelona, i l'empresonen altre cop, d'arribada, per a respondre en un procés que se li segueix per la llei de Jurisdiccions.

I lo més inaudit i lo més terrible és que a un escriptor, essencialment polític, a un publicista de propaganda com ell, el tanquen en una cel·la comuna, entremig de vulgars lladres i assassins.

S'han fet gestions, demanant se traslladi al departament de polítics an En Samblancat; a qual sollicitut ens adherim de tot cor.

Però... no fa vergonya que en casos com aquest del valent periodista, una cosa així s'hagi de demanar?

Rebel·lió catòlica

despit del Bisbe, al qual l'haver-se posat a redemptor reportarà moralment un calvari, es fan festes de religiositat plimsaul com les de la coronació del humil fuster de Nazaret, en les que han demostrat les monges i els entrevinents del Santuari de Sant Josep de la Muntanya gustos bèl·lics gens envejables, fent disbars contràriament a les doctrines de Pau que predicà Crist, i els quals han ressonat per molts oïds, més sinistrament en aquests temps de presagis de revolta i de follia homicida.

Ja tenim al pacífic Sant Josep amb els honors de capità general i cenyint corona amb pedreria boi portant sandàlies i tosques vestidures! Es senzillament contradictori i grotesc.

Tot per a donar fama profitosa a certs santuaris entre la Societat «bien», i per a que certes dames puguin lluir i rebre aduacions.

En tant les imatges són dotades estultament de tresors, els miseriosos consegueixen petites dosis d'ausili i encara per a que no's digui que no hi ha ànimes caritatives en els privilegiats de la fortuna.

Davant de tanta farsa, cal que no deixem postergar més per les corrents avassalladores de comunisme i sindicalisme dels nostres dies, que no afecten, abans al contrari, als dogmes religiosos plagats d'errors, el problema del clericalisme, suscitat amb motiu dels darrers escàndols.

A. F. I. B.

Empenta cultural

an arribat a les nostres mans unes fulles impreses, i a les nostres orelles uns detalls referents al Centre Republicà d'Hospitalet de Llobregat, que ens mouen a agafar la ploma, a tall de xurriaca, contra els que amb el seu procedir egoista bescanten els sacratíssims ideals de República i Democràcia.

En renovar-se la Junta, pel exercici de l'any en curs, la que ha sortit elegida s'ha proposat fer feina de la bona, enaltir el nom del Centre decaigut per culpa de negociants i desmemoriats; treballar per la veritable cultura, lamentablement descuidada fins a l'hora present.

A Hospitalet el vici del joc causa, de molt temps ensà, veritables estragaments. El Centre Republicà era un de tants cataus, i els nostres amics de la Junta, acceptant el càrrec com una creu, han resolt extirpar-lo de socarrel, desvetllant amb aital procedir, les rabietes d'un conserje i un picaplets que se les deuriem menjar dolces a costes de no poques famílies víctimes de les estirades d'orella a pare Jordi.

El dia primer del mes corrent foren posades en execució les mides acordades per la nova Junta, i pel fet innocent, senzillíssim, d'enretirar del siti dugues taules de joc, ha sigut promoguda el dia 2 una denúncia contra el President de la Entitat, amb el fi poc noble de provocar un gros disgust familiar, i de desballestar la salvadora empresa, promoure una confusió i retornar les coses al vell estat.

No caldria sinó que suressin les desballestades pretensions dels pica-plèts, de quatre xupons de la esponja del vici! Estaria bé que les autoritats d'Hospitalet, escarnint els seus deures, es fessin ressó de les malevolències dels pitjors enemics de la pau i prosperitat de la població!

No volem creure que s'atreveixin a tant, i menys ens ho podem creure sapiguent que se senten disgustades del malestar que allí reina.

Cal confiar en la persistència del apoi dels bons, i que no amaini l'entusiasme amb que han sigut rebudes i festejades les mides sanes, culturals i progressives, adoptades pels més demòcrates i més entenimentats, els quals evitaran la desventura total d'un grup de famílies obreres que fins avui veien en el Centre Republicà, no el lloc d'expansió simpàtica i d'estalvi convenient, sinó de trampa on anaven a morir les suades del cap de casa.

Vagi el nostre aplaudiment sincer pels que han tingut la audàcia de rompre la cadena ignominiosa, retornant el seu bon nom a l'Entitat Republicana d'Hospitalet.

A. COSTA I SENDRA

"Senyorettes de café"

A les nou de la nit, tot xino-xano, els dijous (jorns de moda) mare i filla que faltin al Cafè jamai perilla... (Són aquelles que seuen prop del piano).

La filla, fent la nena, mou el vano; la mare, fent la tonta, (sent molt pillay) no ho pot dissimular...; sa vista brilla clissant per tot arreu: busca un pagano.

El mossò: — ¿que pendrà?... (respon la mare) — D'aquí a un rato; és dejorn, ¿oi, filla, encare?...

...No fan un ral de gasto: amb tota calma esperen assegudes fins a altra hora... S'aixequen... i la mare, en sent a fora: — ¡Ja ho veus, filla, (li diu) no passa un alma!

PEPET DEL CARRIL

Notes de fora

Amer.—Aquest poble, a més de distingir-se per l'aigua picanta, es distingeix també per un pobre mestre municipal que patim; un bon senyor sense grans condicions per a l'ensenyança que no pensa sinó en el fi de mes per a cobrar de tots els nois, i el que no paga en moneda, o en espècies... ja ha ben rebut!

En evitació de la ignorància dels bons fills d'aquest poble no podria cridar-se a l'ordre an aqueix senyor mestre per a que's dignés complir la llei gratuïta, i aixís els nois veritablement pobres, disfrutarien també de l'instrucció indispensable?...

Mediona.—Al menjador de les rectories hi manca un cartell amb gràfics, d'aquells que ensenyen a la canalla els desastrosos efectes produïts per la beguda, entre els aficionats a alçar una mica massa el colze.

Diem això perquè al nostre pastor espiritual, després de la capta d'ous i diners a canvi d'un pecic de sal beneïda i aigualida, hagueren de dur-lo a casa alacatgut i més alegre que tothom.

Davant d'aitals exemples, que si no són edificants, promouen dialègics divertits entre els feligresos d'aquestes muntanyes, cal suposar que al nostre Patrici no li ha eixit eucara el caixal del seny.

¿Oí que sembla mentida que un sacerdot aixís es digui Patrici i sigui pare de les nostres animetes esma-perdudes, geloses del tresor de la religió catòlica, apostòlica i... formatge?

Les coses clares

Segons *El Debate*, el senyor Maura, cas d'arribar a formar govern, pensava fer res menys que això:

«Enrobustir l'eficàcia i ampliar el prestigi del principi d'autoritat.

Donar solució jurídica a la guerra civil (?) catalana.

Afiançar l'ordre, pertorbat en tota la península.

Conjurar la complexa crisi econòmica. Confeccionar un aranzel equitatiu.

Intervenir amb mà ferma en la Marina de combat amb el material de guerra, en la defensa nacional.

Remeiar el desastre de l'Hisenda. Donar objectivitat a l'autonomia universitària.

Resoldre el plet regionalista. No els sembla massa feina, per a un home sol?

Això ho diu *El Debate*, i ho copia, en serio, *La Veu de Catalunya*.

No pas perquè cregui an En Maura apte per a menar a terme un programa tan complex i complicat, sinó perquè pensa que amb En Maura hauria sigut En Cambó ministre.

Tan difícil resulta el parlar clar?

Tots els extrems són dolents

a desgràcia de que a l'església de Sant Agustí ha sigut víctima Sant Antoni—fet del que es parla en altre lloc—ens mena a pensar en les conseqüències horripilants que en determinats casos podria

tenir el foc als temples, d'extremar-se el ritual que presideix les cerimònies religioses.

Calculin, per exemple, lo que seria si prenent un dia el foc en una església, es trobessin els encarregats de la mateixa en el cas tràgic i compromès, que suposa l'haver d'utilitzar, a manca d'altra, l'aigua de les piques i després d'aquesta, les reserves que de beneïda tinguessin.

Que no bastés l'aigua beneïda per a minvar l'empenta de les flames, i que a l'hora que s'apel·lés a les conduccions naturals, se implorés l'auxili del veïnat, d'alçar-se l'església en despoblat. El del cos de bombers,

cas de que com la parròquia de Sant Agustí, es tractés d'una fundació ciutadana.

Que impulsats per la generositat i en compliment d'un deure elemental, acudien els veïns a apagar el foc. Simultàniament els bombers.

I que profundament religiosos uns i altres topaven al entrar a l'església amb l'inconvenient de trobar aixutes les piques, extrèm que els privava de senyar-se com està manat.

Regularien davant de l'obstacle, o prescindirien d'un detall, que un devot estima essencialíssim?

S'imposaria la conveniència representada per la necessitat de sofocar el foc, o dominaria l'escrúpul que impideix entrar com *don Pedro por su casa* a un lloc reputat com sagratíssim?

Dilema terrible que tan debó la nostra consciència no arribi a plantejar-nos mai.

La cacarejada unió dels liberals ¿és fa o no?

Sometem el cas al *conde*, i ens contesta:—En realitat, l'unió no'm sembla difícil, i jo, per la meua part, cap obstacle haig de posar-hi, mentres a l'acordà el plan se'm dongui formal paraula de que seran respectats aquests punts essencialíssims: Primè: el partit liberal adoptarà el meu programa. Segon: l'Alba quedarà exclut de la conxorxa. Tercer i últim: en el cas de que formem ministeri, jo el presidiré. Es prou clar?

Interroguem al senyor Alba, i ens parla així:—Que si es fa? Ja poden dar-la per feta, ei, sempre que'ls convocats sapiguen sacrificar-se per la pàtria, despreciant petiteses i cabòries, impropies de l'hora actual. Jo únicament sollicito, si és que hem de tirà endavant, que s'accepti el meu programa, que'l *conde* quedi exceptuat d'entrà en l'unió que s'intenta i que si avui per demà pujem al poder, se'm deixi ser del ministeri el cap.

Busquem a En García Prieto, i ens diu en tò molt formal:—Com marxa l'unió, pregunten? Molt bé. Tots els consultats han respost com un sol home, i encara que falta dar els darrers tocs al projecte, espero jo que al final triomfaran aquestes bases: Programa, el meu, està clar; admissió en les nostres files de tots els bons liberals, sense exclusió de cap mena, i posà en les meves mans la suprema presidència quan ens cridin a manar.

Finalment, veiem a l'Alvarez, i ens respon:—L'unió? Ja he dat el meu parè, i crec inútil repetir-lo a cada instant. Que en ella s'hi admeti a En Pere, que d'ella se'n tregui a En Pau, que's publicui a sò de bombo, que's refrendi d'amagat, fot això m'importa un pito. L'únic que dic, i ho dic alt, és que vull que el meu programa sigui per tots acceptat i que al formar ministeri, que prompte el deurem formar, doncs si no, no'ns unirem, tingui jo el lloc principal.

Així han parlat els caps-padres. Ara, ben documentat, que'l lector resolgui el dupte: la tal unió ¿és fa o no's fa?

C. GUMÉ

Aquest número ha passat per la censura governativa

LLAGRIMES DE COCODRIL

—Tot depèn de les vagues d'Anglaterra. Si En Lloyd George arronça, estem perduts.

Plomades

GLORIAL!

La nit s'envola i el dia se desperta. El cel va aclarint-se... aclarint-se... poc a poquet. Per fi, el regulador del moviment de nostre planeta—vermell com rosella—s'aixeca magestuós, extenent sos raigs d'or sobre l'hermós paisatge. Bandades de pardals taquen l'espai, els quals—ràpids com *grooms* diligents—van a cercar la *teca* quotidiana...

Les xemaneies de les fàbriques comencen a fumar, i rierades de carn obrera, que la corrent de la vida empeny, inonden ja les jolives afores de la Ciutat Comtal.

Les portes dels establiments industrials s'obren; i no's tornen a tancar fins que les immenses i afamades boques de pedra s'han empassat centenars d'homes, dones i criatures anèmiques...

■ Moments després, el treball regna amb energia.

■ Glòria!... Glòria al treball! Car ell és la riquesa de les nacions!

PENSAMENTS ASTRONOMICIS

— La Lluna, l'hermosíssima Diana, és una mal agrada, car el Sol li regala or de llurs raigs preuats, i ella el llença sobre la Terra.

— Amb els cossos celestes passa el mateix que amb els cossos humans. Júpiter té quatre satèl·lits; Urano, sis; Saturn, vuit, i la Terra, un: els uns massa i els altres massa poc.

— Sobre la Terra, quan els uns ploren, els altres riuen. El mateix succeeix en l'espai; car... quantes vegades mentre les estrelles riuen, els núvols ploren!...

— La tarda del dia festiu, transforma la Plaça de Catalunya en un barri celestial. Dita Plaça l'ocupen dos importants planetes: Venus i Mart.

— El firmament és una immensa sala de ball aèria, car tots els astres hi ballen.

— La Terra vé a ésser una papallona del firmament, puix volteja al llum Sol.

M. G. MIR

REPICS

Per a ahir, divendres, estava anunciada la vaga general de transports, ferrocarrils i comunicacions terrestres de tota mena a Anglaterra.

Aqueixa vaga—que, de produir-se, serà de una importància gravíssima—es fa per a solidaritat amb els obrers miners que tenen un plet colosal pendent amb la burgesia i amb el Govern de Londres.

La triple Aliança de treballadors ha llençat un manifest declarant que no van a la temuda revolució sinó al aconseguiment de les justes pretensions obreres.

Veurem En Lloyd George, tant del morro fort, quin gest pendrà davant del seriós conflicte.

Aquí, ja ho tindriem arranjat desseguida: més guàrdia civil, i més guàrdia civil.

Aquell famós ex carlinàs, el repatani Vázquez Mella vindrà a fer propaganda tradicionalista per Catalunya, a mitjans de maig.

En plena floració, apareixerà?

Ben mirat, ja passa així: quan surten les flors més boniques, és quan surten també les orugues més lletges.

Diu un butlletí eclesiàstic:

«Con objeto de predicar en las fiestas de la coronación de San José de la Montaña, ha llegado el joven obispo de Jaca doctor Valiente.»

Valiente?... I a la «muntanya»?

Mau, marramaul...

No són pas valents lo que necessitem; que d'això ens en sobren.

Vaia un anunci, el que publica, a diari, la premsa burgesa:

«El Ideal para somatenes: Nueva carabina... Repetición... Seis tiros... bala blindada... Precisión...»

I un hom pensa:

Això s'adoba, com hi ha Déu!

Visquen, visquen els tres «paus»!

Nostre decoratiu batlle primer s'ha deixat enredar pels frares de Sant Josep de la Muntanya.

Sembla que ha acceptat el pendó principal en la processó de les festes.

Pobre senyor!

Ja no s'hauria de dir *Mtngo*.

Llegim:

«Ayer, en el expreso, llegaron los condes de Caralt i de Santa María de Pomés.»

Devia arribar retrassat, aqueix tren.

On aneu amb dos homes de tant pes!

En Mir i Rosell s'ha separat de l'Unió Monàrquica Nacional.

I ha ingressat, saben a on?

A la Federació Monàrquica Autonomista.

Tan mateix, per a fer un salt tan petit tant se valia que no s'hagués mogut d'on era.

Com era de preveure, al votar la adhesió a la Internacional, els socialistes espanyols s'han dividit en dos bandos:

8,808 vots a favor de la Quarta Internacional de Viena.

6,025 vots a favor de la Tercera de Moscou.

I aqueix resultat, per lo mateix que té de leri-leri, fa tristesa.

Sembla l'anunciació de un trist auguri. Sembla que vulgui dir: «A Espanya continuarà la guerra civil entre'ls obrers, amb més dèria que mai».

Aquest any la cerimònia de la Jura no s'ha celebrat al Passeig de Gràcia, sinó en els respectius quartels.

I trobo que han fet molt santament.

Ben mirat allò s'havia convertit en una gran festa...

I quan a les festes no hi pot haver sincera alegria...

Bons republicans, els veïns de Setmenat.

Han honorat la bona memòria d'En Pi i Margall, donant aquest nom a la Plaça Major d'aquell poble.

Que aprenguin els barcelonins.

Sempre val més dedicar-li una placa en realitat que alçar-li un monument... en somnis.

Don Emili Vidal i Ribas, així que va sapiguer que el rei tenia projectat venir, a corre-cuita se'n anà cap a Madrid.

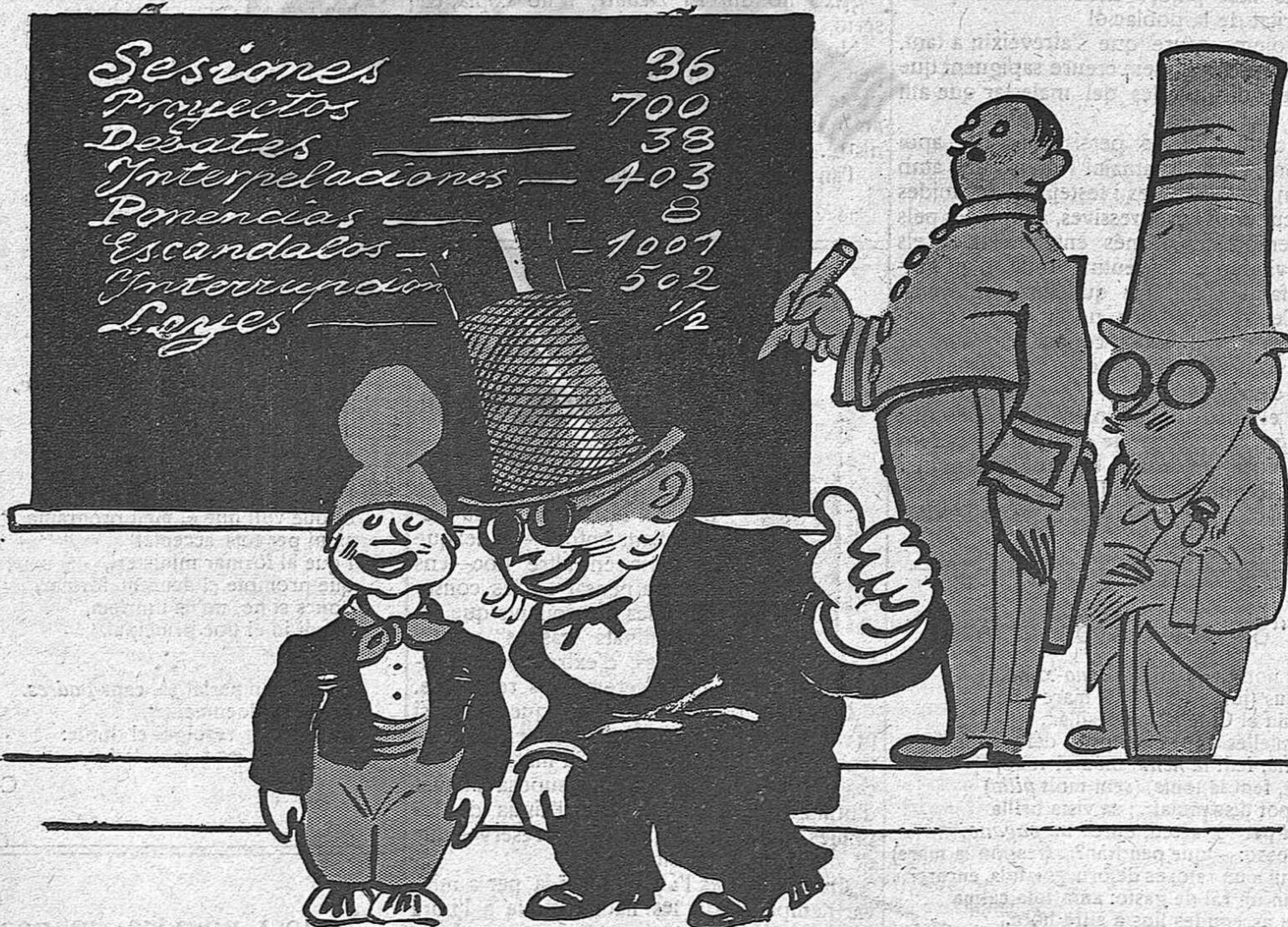
Diu que va a realitzar algunes gestions per al bon èxit del viatge.

Ja!

Ell es deura cuidar de la qüestió del temps i procurant que aquells dies estigui ben seré.

Per això li diuen En *Bufanúvois!*

El "niño matemático" o final d'una gresea parlamentària

Sabries dir-me, maco, quin resultat et dona?

— Zero.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8